

Do you know what is The Eater? คุณรู้หรือเปล่าว่าอีทเตอร์คืออะไร

คุณรู้จัก 'ห่วงโซ่อาหาร' ไหม

'ห่วงโซ่อาหาร' คือการถ่ายทอดพลังงานในรูปของอาหารจากสิ่งมีชีวิตหนึ่งไปยังอีกสิ่งมีชีวิตหนึ่งโดยการกินกันเป็นทอดๆ ไส้เรียงจากผู้ผลิตไปสู่ผู้บริโภคในลำดับต่างๆ

'ผู้ผลิต' คือพืชผักใบเขียวซึ่งสร้างอาหารได้เองโดยอาศัยกระบวนการสังเคราะห์ด้วยแสง ส่วนสิ่งมีชีวิตซึ่งกินผู้ผลิตหรือบางคราวก็กินกันเองเป็นอาหาร เราเรียกมันว่า 'ผู้บริโภค'

แน่นอน มนุษย์ถูกจัดเป็นหนึ่งในผู้บริโภคเช่นเดียวกัน

เราก็กินได้ทั้งพืชและสัตว์ เหมือนได้ตั้งแต่จุลินทรีย์เล็กโตบาซิลลัสขนาดเล็กจิ๋วไปจนถึงวาฬน้ำเงินตัวใหญ่มหาเท่าเรือดำน้ำ ดังนั้นจึงไม่แปลกเลยที่นานวันเข้า เราจะหลงตีต่างไปเองว่ามนุษย์คือเผ่าพันธุ์ที่หยั่งยืนอยู่ที่ปลายสุดของห่วงโซ่อาหาร

ทั้งที่จริงแล้วไม่ใช่เช่นนั้น...

บนโลกของเราใบนี้ยังมีสิ่งมีชีวิตลึกลับอีกชนิดที่ลอยล้าอยู่นอกห่วงโซ่อาหาร และ 'พวกเขา' ก็ดำรงชีวิตอยู่นอกกฎเกณฑ์ธรรมชาติทั้งปวงเสีย

8 The Eater วายร้ายหิวสก 1

ด้วยลี

พวกเขาเหล่านั้นเกิดมาเพื่อ กิน-เซม็อบ-สวาปาม ทุกสิ่งอย่าง กิน ได้ตั้งแต่อาหารธรรมดา ไปจนถึงอาหารไม่ธรรมดา ทั้งวัตถุดิบของ หนังสือ เงินตรา ผีเสื้อ หรือแม้กระทั่งความรู้สึกสุขทุกชนิด ผมคิดว่าต่อให้ใช้เวลา ทั้งวันก็คงสาธยายไม่หมดแน่ว่าพวกเขาสามารถกินอะไรได้บ้าง

สิ่งมีชีวิตบ้าง บวมๆ ประเภทนั้นมีอยู่จริงหรือ

คำตอบคือ 'มี' เพียงแต่คุณไม่เคยรู้

เพราะพวกเขาฉลาดมากพอที่จะอาศัยปะปนอยู่กับมนุษย์แบบคุณได้ อย่างแนบเนียน บางคนแฝงตัวเป็นครูสอนดนตรีที่มีอาหารว่างเป็นคั่นชัก ไวโอลิน บางคนปลอมตัวเป็นคนเก็บขยะที่แอบกักกินกระป๋องเบียร์เป็นอาหาร หรือบางคนรับจ้างเป็นพี่เลี้ยงเด็กที่มักย่องเข้าไปกินความฝันของลูกหลาน คุณยามหลับไหล

ทั้งหมดนี้...มันฟังดูพิลึกใช่ไหม

จ้ะคุณคิดว่าผมบ้าหรือเปล่าที่เขียนเรื่องเพี้ยนหลุดโลกลงสมุดไดอารี่ ของตัวเอง

หากคิดว่า 'ใช่ นายมันบ้า' แล้วคุณยังจะกล้าอ่านเรื่องราวจากคนบ้า คนนี้ต่อหรือเปล่า

ถ้าคุณยืนยันที่จะอ่านต่อ เพราะสงสัยว่าสิ่งมีชีวิตที่ผมพูดถึงคือ ตัวอะไร ผมรับรองว่าคำตอบที่คุณตามหาอาจซ่อนอยู่ในย่อหน้าไหนสักแห่ง บนไดอารี่เล่มนี้อย่างแน่นอน เนื่องจากสิ่งที่คุณกำลังจะได้อ่านต่อไปนี้คือ บันทึกเรื่องราวของพวกเขา ไมลี คงต้องบอกว่าเป็นเรื่องราวของผมต่างหาก เรื่องราวของผม...

สิ่งมีชีวิตที่ถูกขนานนามว่า 'อีทเตอร์'

มือที่ 1 อีทเตอร์คืออะไร

ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน...

ฤดูหนาวปีนี้โหดร้ายกว่าเคย

มันหนาวเหน็บแบบที่นานๆ ที่จะได้เจอสักครั้งในชีวิต อุณหภูมิลดลงอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ต้นเดือนธันวาคม ตลอดทั้งสัปดาห์ที่ผ่านมามผมเห็นแต่ท้องฟ้าที่ถูกปกคลุมไปด้วยเมฆอิมครีเม่ ไม่มีแสงแดด ไม่มีวีแววของหิมะ มีแต่หมอกหนาที่ทำให้ลอนดอนกลายเป็นเมืองสีเทาหตุ

ผมไม่ค่อยชอบฤดูหนาวเท่าไร

ไม่เกี่ยวกับสภาพอากาศ แต่เป็นเพราะฤดูหนาวเป็นฤดูที่ความมืดมาเยือนเร็วกว่าปกติ ในช่วงนี้ของทุกปี ผู้ปกครองของผมจะขีดเส้นตายบังคับให้ผมกลับบ้านก่อนหกโมงเย็นเสมอ

นี่มันโหดร้ายยิ่งกว่าอากาศหนาวๆ อีก... ว่ามัย

เชื่อเถอะ ไม่มีวัยรุ่นคนไหนชอบถูกจำกัดอิสรภาพแบบนี้แน่ เพราะนอกจากจะอดเถลไถลกับเพื่อนฝูง ปัญหาที่ตามมาอีกอย่างก็คือ...ผมไม่เคยกลับบ้านได้ตรงเวลาเลยในวันที่รถติดนรกแตกแบบนี้!

ใครๆ ก็รู้ว่าลอนดอนเป็นเมืองที่มีปัญหาจราจรติดมากที่สุดแห่งหนึ่งในยุโรป แม้ระบบขนส่งสาธารณะอย่างรถไฟใต้ดินจะช่วยลดการใช้รถใช้ถนน

10 The Eater วายร้ายหิวสก 1

ลงไปได้บ้าง แต่ช่วงหัวค่ำของวันนี้ การจราจรก็ยังเลวร้ายได้สมคำเล่าลือ
อยู่ดี

ถนนที่มุ่งหน้าสู่ใจกลางเมืองเป็นอัมพาตหนักเข้าขั้นวิกฤต รถบัสที่
ผมใช้โดยสารกลับบ้านจอดนิ่งสลัปลานอยู่บนถนนนานเกือบสี่สิบนาที กว่า
ผมจะได้ก้าวเท้าลงจากรถ ท้องฟ้าก็มืดไปหมดแล้ว

ถ้าให้เดา นี่คงเลยเวลาเคอร์ฟิวไปแล้วด้วย

ผมก้มดูนาฬิกาข้อมือเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง...ตอนนี้หกโมงเย็นกับ
อีกสิบเอ็ดนาที

เยี่ยม! ผมสายแล้วจริงๆ

ป่านนี้ใครบางคนคงเตรียมบดทวงโทษข้อหากลับบ้านช้าเอาไว้ให้ผมแล้ว
ซึ่งคงไม่พ้นกักบริเวณ หรือไม่ก็งดอินเตอร์เน็ตไปจนถึงสุดสัปดาห์หน้า

เอาเถอะ ไม่ว่าจะแบบไหนก็เฮงช่วยพอกันทั้งนั้น

"รู้งี้ก็ลักรถไฟใต้ดินดีกว่า" ผมบ่นพึมพำอย่างหัวเสียระหว่างเดิน
ฝ่าลมหนาวไปตามทางเท้ามืดสลัว

คืนนี้ย่านเมย์แฟร์ที่ผมอาศัยอยู่เงียบสงบผิดปกติ ทั้งที่เพิ่งย่างเข้า
ช่วงเวลาหัวค่ำได้ไม่นาน แต่ร้านรวงริมถนนกลับพร้อมใจกันปิดไฟมืด เหลือ
ร้านค้าอยู่เพียงแห่งเดียวเท่านั้นที่ยังคงสว่างไสวไปด้วยแสงไฟ

'ร้านนาฬิกาโบราณเบิร์กลีย์'

ผมเหลือบมองป้ายชื่อของร้านนั้นแบบผ่านๆ ก่อนผลึกประตูเข้าไปใน
ห้องโถงที่อบอวลไปด้วยกลิ่นไม้เก่า ลมร้อนจากฮีตเตอร์ทำให้อากาศภายใน
ร้านอุ่นสบายน่าดูเข้าไปนั่งซุกตัวบนโซฟาให้หายหนาว แต่ผมทำแบบนั้น
ไม่ได้ เพราะมีใครบางคนกำลังยืนกอดอกขวางทางผมอยู่

'เขา' คนนั้นไม่ใช่ใครที่ไหน...

แต่เป็นซิลเวอร์...ผู้ปกครองจอมเขี้ยวของผมเอง

ซิลเวอร์เป็นผู้ชายร่างผอม เขาสูงน้อยกว่าผมเกือบหนึ่งฝ่ามือ สวม
เสื้อเชิ้ตสีขาว มีผ้ากันเปื้อนที่มอมแมมไปด้วยคราบน้ำมันหล่อลื่นคาดอกอยู่
ข้างเอว เส้นผมสีเทาถูกมัดรวบเอาไว้หลวมๆ บริเวณท้ายทอย ตอนนี้อยู่หน้า

เครื่องขริมของเขากำลังไรรอยยิ้ม ดูก็รู้ว่ากำลังหงุดหงิดสุดๆ

"กลับมาแล้วหรือ...ลีห์" ซิลเวอร์ทัก เขาเน้นเสียงเข้มบริเวณชื่อของ
ผมเป็นพิเศษ

ผมจับความไม่พอใจในน้ำเสียงของเขาได้ ดูท่า 'กลับมาแล้วหรือ'
จะไม่ใช่คำทักทายธรรมดาๆ แต่คงเป็นสัญญาณเตือนภัยอย่างหนึ่ง มันมี
ความหมายเป็นนัยๆ ว่า 'คืนนี้นายตายแน่'

"กลับมาแล้วครับ" ผมบ่ายหน้าเดินหนี แต่ซิลเวอร์วัดแว่นผมมั่งแห่ง
ออกมาขวางหน้าผมในทันที

"จะไปไหน ไม่รู้ตัวหรือไฉนว่านายกลับบ้านช้า..." เขาหยุดพูดเล็กน้อย
ดวงตาสีเทาเงินเหลือบไปมองนาฬิกาคักคูเรือนหนึ่งที่แขวนอยู่ใกล้ตัวเขาที่สุด
"เข้าไปตั้งลิบสามนาที่นะ"

"ไม่เอานาซิลเวอร์ แค่ลิบสามนาที่เอง" ผมเถียงพลงก้มตัวลอดได้
วงแขนของเขาเข้าไปข้างใน

ห้องโถงที่รออยู่ด้านหลังของซิลเวอร์เต็มไปด้วยนาฬิกาโบราณสารพัด
ชนิด ทั้งนาฬิกาปลุกธรรมดา นาฬิกาลูกตุ้มเหล็ก นาฬิกาคักคู นาฬิกาโบราณ
แบบตั้งพื้น ไปจนถึงนาฬิกาแดดยุคอียิปต์โบราณ ทุกซอกทุกมุมของร้านค้า
แห่งนี้มีนาฬิกาแอดออยู่ทั่วไปหมด นานๆ ที่จึงมีนักท่องเที่ยวหลงเข้ามา
เพราะเข้าใจผิดคิดว่าร้านนี้เป็นพิพิธภัณฑ์สะสมของเก่า

ทั้งที่ความจริงแล้ว 'ร้านนาฬิกาโบราณเบิร์กิลีย์' คือร้านขายนาฬิกา
และมันก็เป็นบ้านของผมด้วย

ชื่อ 'เบิร์กิลีย์' ของร้านนี้ได้มาจากสถานที่ตั้งซึ่งอยู่บนถนนทางทิศใต้
ของจัตุรัสเบิร์กิลีย์ มันเป็นอาคารพาณิชย์เก่าแก่สูงสี่ชั้น ด้านนอกตกแต่ง
ด้วยสโตนโคโลเนียล ชั้นล่างถูกตัดแปลงเป็นร้านนาฬิกา ส่วนชั้นที่เหลือเป็น
ที่อยู่อาศัยของครอบครัวผม

ปัจจุบันผู้ดูแลกิจการคือเล็เตติเซีย อาสาวของผมเอง ปกติเธอมักจะนั่ง
ยิ้มแย้มรอต้อนรับลูกค้าอยู่หลังเคาน์เตอร์ แต่วันนี้ที่นั่งตรงนั้นว่างเปล่า
ผมไม่เห็นใครในร้านนอกจากซิลเวอร์ แพนหนุ่มของอา เขาเป็นช่างซ่อม

12 The Eater วยร้ายหิวสก 1

นาฬิกาเมื่อฉันมีประจำร้านเรา และก็เป็นผู้ปกครองที่คอยดูแลความประพฤติ
ของผมด้วย

"จะกินที่ ซ้ำก็คือซ้ำ" ซิลเวอร์ที่เดินตามผมมายังบ่นไม่เลิก "เรา
ตกลงกันไว้แล้วไม่ใช่เหรอว่านายต้องกลับบ้านก่อนหกโมงเย็นนะ"

"นั่นเขาเรียกว่าคำสั่ง ไม่ใช่ข้อตกลง" ผมแก้ใจความสำคัญที่ติดไป
ให้เขา ก่อนเอ่ยถามอย่างเหลืออด "ถามจริงเถอะ ทำไมช่วงนี้ต้องคุมเข้ม
ผมหนัก"

"ดูหนวมมันมีดีเร็วกว่าปกตินะ เห็นไหม"

ซิลเวอร์คว้าหลังคอผม บังคับให้หันมองออกไปนอกกระจกหน้าร้าน
เขาชี้นิ้วไปยังท้องฟ้าที่ถูกปกคลุมด้วยความมืดจนแทบมองอะไรไม่เห็น

"มืดไวแล้วยังไง" ผมขมวดคิ้วตื้อรั้น

"ยิ่งมืดก็ยิ่งอันตราย นายไม่คิดแบบนั้นเหรอ" ซิลเวอร์ถาม เขาหัวเราะ
เมื่อเห็นผมทำหน้าเบื่อหน่าย ก่อนจะตบไหล่ผมแรงๆ สองสามที "นายไม่คิด
แต่ฉันคิด เพราะฉันทำตามกฎของฉันซะไอ้หนู"

ให้ตายเถอะ 'กฎ' อีกแล้ว

ผมกอดตามองเพดาน เข้าใจอยู่หรอกว่าเขาออกคำสั่งกับผมด้วย
ความเป็นห่วง แต่นั่นมันเกินไปหรือเปล่า ยิ่งผมโต นับวันโรคช้ำกังวลของ
ซิลเวอร์ก็ยิ่งกำเริบหนักขึ้นทุกที ฤดูหนาวปีนี้เขาห้ามผมกลับบ้านซ้ำ แล้ว
ฤดูหนาวปีหน้าเขาจะไปรับไปส่งผมที่มหาวิทยาลัยเลยไหมเนี่ย

"ผมโตแล้วนะ ทำไมมาถึงไม่ให้อิสระกับผมบ้าง"

"ทำไมนะเหรอ เพราะฉันมีหน้าที่ดูแลนายนะสิ" ซิลเวอร์ตอบ ก่อน
รีบพูดตึกเมื่อผมอ้าปากจะเถียง "ไม่ต้องพูดมาก ไม่ต้องประท้วง ยังไง
คืนนี้นายก็ต้องโดนทำโทษ"

"แต่ผมสายไปแค้สิบสามนาที่เอง" ผมโอดครวญ

ซิลเวอร์ไม่ฟังคำทักท้วงใดๆ ทั้งสิ้น เขาลากคอผมไปนั่งหลังเคาน์เตอร์
มือผมแห้งหยาบนาฬิกาปลุกขึ้นมาไซลานก่อนจับมันตั้งลงตรงหน้าผม เขา
รู้ว่าเสียงเข็มนาฬิกาเดินที่ดังตึกๆ อยู่ทุกวินาทีที่สามารถทำให้ผมรำคาญ

จนแทบคลั่งได้ และมันเป็นหนึ่งในวิธีการปราบผมโดยที่เขาไม่ต้องเปลืองแรง
ดูค่าเลยที่เดียว

"กักบริเวณสามชั่วโมง ห้ามใช้มือถือด้วย"

"โว้ว! ล้อเล่นใช่ไหม ทั้งกักบริเวณ ทั้งยึดมือถือเนี่ยนะ" ผมโวยวาย
เมื่อโดนล้วงกระเป๋าเสื้อ โทรศัพท์มือถือถูกริบเก็บเข้าลิ้นชักไปต่อหน้าต่อตา
ไม่ได้การละ ผมต้องการกำลังเสริมด่วน "เล็ดที่อยู่ไหน"

ซิลเวอร์ชี้นิ้วโป้งข้ามหัวไหล่ "เธออยู่หลังร้าน"

"อาครับ!" ผมลุกพรุดจากเก้าอี้ คิดจะวิ่งไปหาอาสาที่ใจดีกว่า แต่
ที่ไหนได้ดันโดนซิลเวอร์เตะสกัดขาแล้วจับเหวี่ยงกลับมาที่เก้าอี้ซะงั้น

"นายถูกทำโทษอยู่ อย่าลุกออกจากเก้าอี้!"

ผมขมวดคิ้ว ลุกขึ้นยืน ทำตัวตื้อรันฝ่าฝืนคำสั่ง

"อาไม่ถามผมด้วยซ้ำว่าเพราะอะไรผมถึงกลับบ้านช้า แล้วทำไมผมต้อง
ยอมโดนลงโทษด้วย"

"จะสาเหตุอะไรก็ช่าง สายก็คือสาย นั่งลงเดี๋ยวนี้"

เสียงตวาดของซิลเวอร์ที่ตั้งลิ้นไปทั่วร้าน เรียกให้ใบหน้าสวยพริ้มเพราะ
ของหญิงสาวคนหนึ่งโผล่ออกมามองจากประตูหลังเคาน์เตอร์

นั่นอาสาของผมเอง...เล็ดดี

"สองหนุ่มทะเลาะอะไรกัน เสียงดังไปถึงหลังร้านนะ"

"อาครับ ซิลเวอร์จะกินหัวผมแล้ว" ผมรีบชิงฟ้องก่อน แต่แทนที่เล็ดดี
จะเข้าข้างหลานรักอย่างผมเหมือนเคย เธอลืมทำหน้าที่ ดวงตากลมโต
สีดำลับหรือมองผมอย่างตำหนิ

"สมน้ำหน้า อยากรกลับบ้านช้าเองนะเรานะ"

"เดี๋ยวนะ แม้แต่อาอีกด้วยเธอ ผู้ใหญ่บ้านนี้เป็นอะไรกันไปหมดเนี่ย..."

ผมพ่นเสียงหัวเราะออกมาทางจมูก ทั้งซ้ำ ทั้งหยุดหงิด ไม่อยากเชื่อเลย
พวกเขาเห็นผมเป็นเด็กเจ็ดขวบหรือไงกัน

"เราเป็นห่วงนายอยู่นะสิห์" ซิลเวอร์กอดอกทำหน้าจริงจัง เขาไม่เข้าไป
กับผม แม้แต่เล็ดดีเองก็พลอยมีสีหน้ากังวลไปด้วย พวกเขาคลุ้มใจเรื่องอะไร

14 The Eater วยร้ายหิวสก 1

อยู่ เรื่องที่ผมกลับบ้านช้านะเธอ

"ทำไมครับ แถวบ้านเรามีฆาตกรโรคจิตหลุดออกมาเพ่นพ่านหรือไง"

ผมแก้มองแห่ถาม

"โอ้ ไม่มีอะไรแบบนั้นหรอกจ้ะ" เล็ตตี้หัวเราะพลางก้าวเท้าออกมาจากประตูหลังร้าน

ผมเลิกคิ้วมองเธอ แปลกใจที่วันนี้เธอดูสวยแปลกตาในชุดกระโปรงสีขาวยาวและเสื้อโค้ตสีไซ้ไก่อตัวใหม่ แต่ที่แปลกยิ่งกว่าคงเป็นกระเป๋าดำเดินทางใบโตที่เธอลากติดมือมาด้วย

ผมชี้ไปที่สัมภาระของเธอ "นั่นอาจจะไปไหน"

คำถามของผมทำให้เล็ตตี้ฉีกยิ้มกว้างออกมาอย่างตื่นเต้น เธอตั้งอะไรบางอย่างออกมาให้ผมดูด้วยท่าทางกระตือรือร้น มันคือโปสการ์ดใบหนึ่ง ด้านหน้าเป็นภาพหอนาฬิกาสี่เหลี่ยมที่มิดใต้ท้องฟ้าสีม่วงคราม ด้านล่างของภาพมีลายมือหวัดสวยเขียนกำกับไว้ว่า

'ไซท์กัลลอคเค่นทาร์ม กรุงเบิร์น สวิตเซอร์แลนด์'

ผมพลิกดูด้านหลังของโปสการ์ดใบนั้น แต่มันไม่มีรายละเอียดอะไรเลย นอกจากวันเวลานัดหมายและลายเซ็นหวัดๆ ที่อ่านได้ว่า 'ธ. เวนสเวิร์ธ' ซึ่งย่อมาจาก 'ธอมัส เวนสเวิร์ธ' ชื่อย่อของผมเอง

"หอนาฬิกาไซท์กัลลอค? อาจจะไปเที่ยวหรือครับ"

"ไม่ต้องไปทำธุระให้พ่อเธอต่างหาก" เล็ตตี้ตอบ พอเห็นว่าผมเตรียมอ้าปากจะถาม เธอก็ชิงยกนิ้วชี้แตะริมฝีปากตัวเองเบาๆ "บอกอะไรมากกว่านี้ไม่ได้นะ เพราะมันเป็นความลับทางธุรกิจของเขา"

"ความลับอีกแล้ว" ผมขานรับอย่างเบื่อหน่าย

ทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพ่อถือเป็นความลับขั้นสุดยอดของครอบครัวเราเสมอ

ผมแทบไม่รู้จักรักพ่อของตัวเองเลย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขากำลังทำงานอยู่ส่วนไหนของโลก รู้แค่ว่าเขาเป็นนักโบราณคดีที่ไม่ค่อยมีเวลาว่าง การทำงานที่ต้องเดินทางไปต่างประเทศบ่อยๆ ของเขาทำให้ผมต้องย้ายมาอยู่กับอากังทั้งสองคนที่ร้านเบียร์กลี๊ยะแห่งนี้ตั้งแต่อายุยังไม่ทันครบสามขวบ

แต่ก็ช่างเถอะ ผมชินกับเรื่องนี้มาตั้งนานแล้ว
 ผมมองลายมือของพ่ออีกครั้ง ก่อนจะส่งไปสการ์ตคืนให้เล็ดตี ในช่วง
 ขณะนั้นเองที่มีคลื่นเสียงประหลาดแว่วมาเสียดหู
 เสียง 'วี้...' นั้นหวีดแหลมมาด้วยความถี่สูง มันเขย่าห้วงอากาศ
 จนไหวระเพื่อมราวกับผิวน้ำ ลูกตุ้มเหล็กของนาฬิกาขยับแกว่งอย่างผิดเพี้ยน
 แก้วหูของผมลั่นจนปวดแปลบไปวูบหนึ่ง
 ผมไม่รู้ว่ามันคือเสียงอะไร บางทีอาจจะเป็นเสียงนกหวีด หรือเสียง
 เครื่องจักรที่กำลังทำงานก่อสร้างอยู่บนท้องถนน แต่ที่แน่ๆ เสียงนั้นส่งผลต่อ
 ซิลเวอร์โดยตรง...

เขาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างร้านเบียร์กลี
 ความเจียบจันของเขาน่ากลัวจนผมอดขนลุกไม่ได้ ผมไม่รู้ว่าเขากำลัง
 มองหาหรือขบคิดอะไรอยู่ แต่เมื่อดวงตาสีเทาเงินเหลือบมองมาทางผม...มัน
 สอแววกังวลอย่างเด่นชัด

"มีอะไรหรือเปล่าคะ" เล็ดตีกระซิบเสียงเบา แต่ซิลเวอร์ส่ายหน้าปฏิเสธ
 แวดตาของเขาขยับเขยื้อน ผมเดาไม่ออกว่าเขาหมายถึง 'ไม่มีอะไร' หรือ 'ไม่อยาก
 บอก' กันแน่

"คุณอยู่กับสิทธิ์ก่อนนะ ขอเรื่องล่ะ อย่าเพิ่งไปไหน" ซิลเวอร์ยัดกุญแจ
 ร้านใส่มือเล็ดตี แล้วรีบพูดกำชับเธอเสียงเข้ม "ปิดร้านให้ดี อย่าให้ใครเข้ามา
 ในร้านเด็ดขาดจนกว่าผมจะกลับมา"

"แล้วคุณจะไปไหนคะ" เล็ดตีถาม

ทว่าซิลเวอร์รีบร้อนเกินกว่าจะตอบคำถามใดๆ เขาคว่าเสื้อโค้ดที่วางพาด
 อยู่บนโซฟาแถวนั้น ก่อนจะวิ่งออกไปจากร้านแล้วหายตัวไปอย่างรวดเร็ว

"แปลกแฮะ เขามีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ"

ไม่ใช่แค่การรีบร้อนจากไปเท่านั้น แต่ทั้งเสียงประหลาดสอแว้วแก้วหู
 ก่อนหน้านี้และท่าทางกังวลของเขาก็ด้วย...ที่แปลก

"เขาอาจจะมีธุระมั่งจ๊ะ" เล็ดตีพยายามมองโลกในแง่ดี แต่นั่นไม่ช่วย
 ให้ผมคลายกังวลไปได้

16 The Eater วยร้ายหิวสก 1

ผมเก็บความสงสัยเอาไว้ในใจเงียบๆ ระหว่างนั่งมองเล็ดตีห์มุนรอก มานมู้ลีสี่ชาวจนหน้าตาต่างทุกบานถูกปิดมิดชิด ห้องโถงของร้านดูสว่างขึ้น ทันตาเมื่อแสงไฟจากหลอดนีออนถูกจำกัดรัศมีให้อยู่ในบริเวณที่แคบลง แต่ในขณะที่เดียวกัน มันกลับทำให้ทิวทัศน์นอกประตูหน้าร้านดูมืดยิ่งกว่าปกติ... มีดจนน่ากลัว

โคมไฟถนนข้างนอกดับแสงไปที่ละดวงเหมือนระบบไฟฟ้าขัดข้อง ทางเดินเท้าถูกเงามืดทับถมจนกลายเป็นสีดำ ในความมืดนั้น ผมรู้สึกว่ามีใครบางคนกำลังแอบซ่อนและซุ่มมองเข้ามาในร้านเราแบบเงียบๆ แ่จจริง ผมไม่ชอบความรู้สึกเหมือนถูกใครจ้องมองแบบนี้เลย มันชวนให้หวาดหวั่น และกระสับกระส่ายอย่างประหลาด...เหมือนผมกำลังจะตกเป็นเหยื่อ

เดาว่าเล็ดตีเองก็คงรู้สึกไม่ดีเช่นกัน เธอทิ้งกระเป๋าสัมภาระแล้วเดินมา จับไหล่ผมไว้แน่น ในตอนนั้นเองที่ประตูร้านเบิร์กลีย์เปิดกว้างออกอย่าง รุนแรง

บานประตูกระจกกระแทกเข้ากับนาฬิกาตั้งพื้นเรือนหนึ่งจนเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ลมหนาวเจือกลิ่นควาพัดพวูเข้ามา พร้อมกับ การปรากฏตัวของชายหนุ่มลึกลับผู้หนึ่ง

ชายคนนั้นสวมใส่แจ็กเก็ตหนังสีดำเงา ปกปิดใบหน้ามิดชิดอยู่ใต้ชุด ขนสัตว์สีน้ำตาลหม่น

"ขอโทษนะคะ ร้านปิดแล้วค่ะ" เล็ดตีเอ่ยเตือนลูกค้าที่หลงเข้ามาอย่าง สุกภาพ แต่ชายคนนั้นไม่สนใจ ซ้ำยังเดินบุกเข้ามาถึงหน้าเคาน์เตอร์ด้วย

"ผมไม่ได้มาซื้อนาฬิกา"

น้ำเสียงที่ดังลอดออกมาจากใต้ชุดฟังดูห่มแน่นและทรงพลัง แต่สิ่งที่ สะดุดใจผมกลับเป็นคำพูดของเขา ถ้าไม่ได้ซื้อนาฬิกาแล้วจะเข้ามาในร้าน นาฬิกาทำไม จะมาปล้นหรือเปลาาก็ไม่รู้

"ถ้าไม่ได้มาซื้ออะไรก็ออกไปได้แล้วครับ" ผมมองเขาเขม็ง ลัญชาตญาณ ในใจร้องเตือนกันระงมว่าผู้ชายคนนี้อันตราย น่าเสียดายที่เล็ดตีไม่ได้คิด อย่างนั้น

"ลี้ห์ อย่าเสียมารยาท" เธอกระซิบปรามผม ก่อนหันไปพูดคุยกับคนแปลกหน้าอีกครั้ง "คุณเป็นใคร มีธุระอะไรหรือเปล่าคะ"

ผู้ชายคนนั้นไม่ตอบคำถาม แต่ปลดชุดออกจากศีรษะ เผยให้เห็นเส้นผมยาวสีน้ำตาลแดงและใบหน้าคมสันที่หล่อเหลาอย่างร้ายกาจ ดวงตาแข็งกร้าวและกลิ่นอายดิบเถื่อนที่แผ่ออกมาจากตัวเขา ชวนให้ผมนึกถึงหมาป่าในสารคดีสัตว์โลกอย่างไรชอบกล

"ผมเป็นเพื่อนซิลเวอร์ เขาอยู่ไหม"

"เขาออกไปข้างนอกคะ" เล็ตตี้ตอบด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบ แต่ฝ่ามือของเธอที่วางอยู่บนไหล่ผมกลับเย็นเฉียบเป็นน้ำแข็ง ผมรู้สึกได้ว่าเธอกำลังหวาดวิตก

"แย่จริง คุณทำเราคงจะคลาดกันแล้ว" ผู้ชายคนนั้นทำท่าเสียตาย เขาเท้าข้อศอกลงบนเคาน์เตอร์ แล้วมองผมกับเล็ตตี้ด้วยดวงตาวาววับสีเหลืองทอง "ซิลเวอร์บอกว่าจะยกนาฬิกาตลับสีทองที่ข้างในมีเข็มทิศให้ผม คุณช่วยหามันให้หน่อยได้ไหม"

"นาฬิกาตลับสีทองที่มีเข็มทิศ?" เล็ตตี้ทวนคำ เธอเหลือบดวงตากลมโตมองไปรอบร้านเบียร์กลี้อยู่ครู่หนึ่งก่อนส่ายหน้า "ร้านเราไม่มีนาฬิกาแบบนี้หรอกคะ"

"ไม่เอาหน้าคุณผู้หญิง ซิลเวอร์บอกว่ามันอยู่กับคุณ"

"แต่ฉันไม่มีนาฬิกาเรือนไหนหน้าตาแบบนี้จริงๆ นะคะ" เล็ตตี้ยืนยันเสียงแข็ง

ผมมองพวกเขาสองคนโต้ตอบกันไปมาเสียบๆ แต่ผมรู้ว่าสินค้าทุกชิ้นในร้านเบียร์กลี้อล้วนเป็นนาฬิกาที่เล็ตตี้จัดหามาเองกับมือ เธอจดจ่ารายละเอียดของพวกมันได้ทุกรเรือน ทั้งชื่อ ยี่ห้อ ปีที่ผลิต รวมทั้งรูปร่างหน้าตาและคุณสมบัติพิเศษของมัน ถ้ามีนาฬิกาหน้าอยู่จริง ไม่มีทางที่เล็ตตี้จะจำมันไม่ได้แน่นอน

"ไม่มีก็ไม่มีอะไร" ผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นคงไม่เชื่อเล็ตตี้เท่าไร เขายิ้มเย็นเยือก เริ่มพูดจาข่มขู่ด้วยท่าทางคุกคาม "แต่ถ้าวันนี้ผมไม่ได้นาฬิกา

18 The Eater วยร้ายทิวสก 1

เรือนั้น ผมจะเอาของสำคัญอย่างอื่นของคุณกลับไปแทน"

ดวงตาคมกริบสีเหลืองทองคู่นั้นตวัดมาทางผม คล้ายจะบอกเป็นนัยๆ
แก่เลือดที่ว่าเขาได้สิ่งของสำคัญอะไรไว้ เตี่ยวนะ...นี่เขาหมายถึงตัวผมหรือ
อย่ามาตกลงไปหน่อยเลย

"ออกไป ไม่งั้นฉันจะเรียกตำรวจ" ผมไล่เจ้าหมอนั้นเสียงห้วน แต่
เขากลับยื่นปากหลักิ่ง แถมยกมุมปากยิ้มยี่วนตอกหน้าผมอีกต่างหาก

ในเมื่อทำทายนัดนี้ ผมจะไม่เกรงใจเขาแล้ว

ผมยอมแหกบทลงโทษของซิลเวอร์ ล้วงมือเข้าไปใต้ลิ้นชักหยิบเอา
โทรศัพท์มือถือที่เพิ่งโดนซิลเวอร์ยึดไปขึ้นมากดเบอร์ 999 ซึ่งเป็นเบอร์โทร
ฉุกเฉิน แต่ยังไม่ทันได้กดต่อสายโทรออก โทรศัพท์มือถือของผมก็ถูกคน
แปลกหน้าฉวยคว้าไปอย่างหยาบคายเสียแล้ว

"ตำรวจจะช่วยอะไรนายได้" เขายิ้มเยาะ ขณะโยนโทรศัพท์มือถือของ
ผมขึ้นลงเหมือนของเล่น

"เอาคืนมา" ผมเริ่มขุ่นเคืองนิดๆ

"อยากได้ก็มาเอาเองสิ"

เมื่อผู้ขายคนนั้นหัวเราะแล้วชูมือขึ้นสูง ทำท่าเหมือนกำลังหยอกเด็ก
เล็กๆ เส้นความอดทนบางเฉียบของผมก็ขาดผิงในทันที

ผมกระโจนข้ามเคาน์เตอร์เหมือนมีวิญญาณนักฟุ้งแหลนซีโมโหเข้าสิง
ตอนแรกจะตะอ่ยปากหมอนั้นสักทีสองทีให้หยุดหัวเราะ แต่ที่ไหนได้
เลือดดีกลับวิ่งมาห้ามเอาไว้

"สิห์ อย่าวู่วาม!" เลือดดีเ็ดผมเสียงดัง ส่วนคนที่หวัดโดนตอยเมื่อครู่
กำลังฉีกยิ้มกว้าง แวตตาสนุกสนาน

"ใจเย็นไว้พ่อกุ๋มเลือดร้อน ไว้เราค่อยมาเล่นกันทีหลังนะ ฉันขอ
ทำธุระกับอานายให้เสร็จก่อน"

"ธุระอะไร ออกไปได้แล้ว" ผมไล่เขาอีกครั้ง

หมอนั้นสายหน้า ผิวปากเป็นจิ้งหะสั้นๆ สามครั้ง

ลิ้นเสียงสัญญาณนั้น ชายชุดดำร่างยักษ์เจ็ดคนพลันวิ่งกรูเข้ามา

เต็มร้านเบอร์กัสซี่ ห้องโถงที่ถูกล้างทำความสะอาดที่ไปแปดสิบเปอร์เซ็นต์ บัดนี้
ถูกบรรดานักกล้ำกลัวย่างพื้นที่อีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือไปครอง จนผมกับ
เล็ดตี้แทบไม่มีที่จะยืน

"นี่มันอะไรกันเนี่ย..." ผมเหวอไปชั่วขณะ

คนแปลกหน้าที่บุกรุกร้านแต่ละคนทำหน้าที่โหดซึ่งซึ้ง พวกเขามองผมกับ
เล็ดตี้ด้วยสายตาดูดตัน ทำเหมือนเราสองคนไปติดหนี้เอาไว้หลายล้านปอนด์
แล้วไม่ยอมจ่ายไม่มีผิด

"อย่าเพิ่งตกใจไป เซอร์ไพรส์ยังไม่หมดแค่นี้"

เมื่อชายแปลกหน้าที่อ้างตัวว่าเป็นเพื่อนซิลเวอร်หันไปพยักหน้าส่ง
สัญญาณ เหล่าชายชุดดำที่มากับเขาจึงเริ่มขนย้ายนาฬิกาออกจากร้านเบอร์กัสซี่
อย่างแข็งขัน

ผมทิ้งในความอู้อาจของพวกเราซะหมด ทั้งที่เจ้าของร้านก็ยืนอยู่
ตรงนี้แท้ๆ แต่พวกเขาถึงกล้าขโมยของได้หน้าตาเฉย ไม่ได้การละ ผมคง
ต้องทำอะไรสักอย่าง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)